

Дзвоник

№ 130

Журнал для українських дітей Румунії

Місячник Союзу Українців Румунії. 11 рік видання, січень, 2018 рік

Ада Елена Сімота,
І-ий клас, м. Рагівці

Дзвоник (Clopotel)

№ 130, 2018 р.

*Журнал для українських дітей Румунії.
Заснований у 2007 році.*

ISSN 2501-2630
ISSN-L 2501-2630

Над *Дзвоником* працювали:

Головний редактор: Микола Корсюк

Редактор: Тереза Шендрою

Редколегія: Іван Ковач, Михайло

Михайлюк, Михайло Трайста, Марія Чубіка.

Адреса редакції:

м. Бухарест, вул. Раду Попеску, 15, с.1

тел.: 021-222-07-29; 021-222-07-37;

телефони/факси: 021-222-07-37

Друкарня:

«S.C. SMART ORGANIZATION S.R.L.»

Adresa redacției:

str. Radu Popescu 15, sect. 1

București, România.

Наша електронна адреса:

redactia.clopotel@gmail.com

Дзвоник пропонує:

- * казки й оповідання
- * вірші
- * загадки
- * дитячу енциклопедію
- * сторінку народознавства
- * пісеньки
- * сторінки-розмальовки
- * рухливі й дидактичні ігри
- * вироби своїми руками

Дзвоник Завжди радо прислухається до
ваших пропозицій і друкуватиме надіслані
вами спроби!

Увага! За достовірність надрукованих
матеріалів відповідають їх автори!

Василь СИМОНЕНКО

«ЗАДИВЛЯЮСЬ У ТВОЇ ЗІНИЦІ...»

*Задивляюсь у твої зіниці
Голубі й тривожні, ніби рань.
Крешуть з них червоні блискавиці
Революцій, бунтів і повстань.*

*Україно! Ти для мене диво!
І нехай пливе за роком рік,
Буду, мамо горда і вродлива,
З тебе дивуватися повік...*

*Одійдіте, недруги лукаві!
Друзі, зачекайте на путі!
Маю я святе синівське право
З матір'ю побуть на самоті.*

*Рідко, нене, згадують про тебе,
Дні занадто куці та малі,
Ще не всі чорти живуть на небі,
Ходить їх до біса на землі.*

*Бачиш, з ними щогодини б'юся,
Чуєш – битви споконвічний грюк!
Як же я без друзів обійдуся,
Без лобів їх, без очей і рук?*

*Україно, ти моя молитва,
Ти моя розпука вікова...
Гримотить над світом люта битва
За твоє життя, твої права.*

*Ради тебе перли в душу сію,
Ради тебе мислю і творю...
Хай мовчать Америки й Росії,
Коли я з тобою говорю.*

*Хай палають хмари бурякові,
Хай сичать образи – все одно
Я проллюся крапелькою крові
На твоє священне знамено.*

Міхай Емінеску (1850–1889)

СИНЯ КВІТКА

– Знов до зір летиш думками,
В простір неба голубого?
Ти серед життя оцього
Не захоплюйся зірками.

Марно в тебе щохвилини
У думках річки і гори,
Сонячне бурхливе море
І Ассирії рівнини;

Піраміди ті високі
Теж тебе заповнили...
Не дивися в даль, мій милий, –
Біля тебе щастя й спокій!

Так дівчина говорила,
Глядячи мені чуприну...
Вірив я й мовчав дитинно,
Стримував себе насилу.

– Тож у ліс ходім сьогодні,
Де струмок сміється-плаче,
Грізна скеля пада наче
Із-під хмари у безодню.

Там, над озером, де квіти,
Де про щось трава шепоче,
Де ожини сині очі,
В парі будемо сидіти.

Казку ти почнеш про літо...
Я ж зірву ромашку білу,
Буду тихо і невміло
Про кохання ворожити.

Уп'ємося ми красою,
Сонцем чистим, цвітом білим,
Ти мене обнімеш, милий,
Обів'ю тебе косою.

Цілуватись будем сміло,
Затулившись капелюхом.
Щось тобі скажу на вухо,
Та кому до цього діло?

А як місяць над гілками
Йтиме тихо в синій вечір,
Ти мої обнімеш плечі,
Обпечу тебе губами.

Довго будем цілуватись,
Ідучи додому звідти:
Може, ми не люди – квіти,
Щоб не в'янути – кохатись.

Слів прокажемо немало,
Повертаючись до хати...

Та й кого мені боятись,
Як тебе я покохала?

Ще цілунок... І раптово
Те дівча втекло од мене.
Ой, яка ж вона шалена –
Синя квітка пречудова!

Ти пішла, солодке диво,
І любов у нас одквітла.
Світ сумний, немов без світла,
Синя квітка чарівлива.

Переклав Іван ПУЧКО

ЛІТА МИНАЮТЬ

Літа минають, як раніше,
Чимало їх пройшло, однак
Вона чарує ще сильніше,
Не знаю чим, не знаю як.

Лиш тільки стрілись наші очі,
Спалила поглядом одним.
О ні, не чари то жіночі!..
Привабила – не знаю чим.

Промовить слово – я щасливий,
Мовчить – мені приємно й так,
Хоч в неї голос – переливи.
Зворушує - не знаю як.

Скорившись чарам незвичайним,
Я став сумним і мовчазним.
Збагнуть її принади тайну
Не знаю як, не знаю чим.

Переклав Максим
РИЛЬСЬКИЙ

О МАМО

О мамо, мила мамо, із мороку років
Мене до себе кличеш ти шепестом листків.
Над цвинтарем, де маєш священний спокій свій
З акацій листя трусить осінній вітровій.
Приглушують твій голос осінні холоди...
Гілкам завжди шуміти, ти спатимеш завжди.

Як я помру, кохана, за мною не ридай,
А з ліпи молодой ти гілочку зламай.
І на мою могилу ту гілку принеси,

І посади дбайливо, сльозою ороси...
Поллеш її сльозою – не треба вже води.
Завжди зростати липі, я спатиму завжди.

А випаде нам разом піти в останню путь,
На цвинтар сумовитий нехай нас не несуть,
Хай викопають яму на березі ріки,
Де віє свіжий вітер, колишуться квітки,
Де річка тихо плине, ростуть рясні сади...
Річі текти довічно, ми спатимем завжди.

Переклав Андрій М'ЯСТКІВСЬКИЙ

Ігор КАЛИНЕЦЬ

Ангел зі свічками

Ангеле-двокрильцю,
у хмарі не крийся,
а світи свічку –
злоту прозірочку,
щоби нічка у дорозі
не ламала нозі.
Йде нічка полями
та до Роксоляни,
аби Роксоляна
очка затуляла,
тепер іде містом –
чи спить ляля міцно?
А ляля говорить:
– Як темно надворі,
шкода мені нічку,
як зламає ніжку.
Ангеле-двокрильцю,
у хмарі не крийся,
а світи свічку –
злоту прозірочку,
аби Роксоляна
очка затуляла.

Вояк на коні

Раз – коника я пас,
два – коник без сідла,
три – бачу прапори,
чотири – їдуть командири,
п'ять – шабельки дзвенять,
шість – в'їхали на міст.
Сім – на коня я сів.
Вісім – прапорець на списі,
дев'ять – у похід ідемо,
десять – аж підківки крешуть.

Лев і ягня

– Яка вість, яка вість!
– Та яка?
– Лев ягнятка не їсть!
– Та чому?
– Бо мале і кучеряве,
залишилося без мами,
залишилося і плаче.
Аж тут лев його побачив:
– Хто таке?
– Я ж ягнятко-сиротятко,
без матусі і без татка:
з лісу вийшов сірий вовк –
татка-маму він затовк.
Я лишилося одне –
порятуйте ви мене.–

А лев:
– Зоставайся і рости!
Я злюбив тебе, бо ти
кучеряве і сумне.

Звірята на конику

Дзень і дзінь,
дзень і дзінь!
Звідки тут узявся кінь?
І хто їде на коні
у червонім кафтані?
І чому там в сідлі разом
звірики малі:
котик, зайчик, левеня –
посідали на коня?
І куди вони так мчать?
Я питаю – всі мовчать,
і ні слова – нічирк!
Чистий цирк.
Тільки чути:
дзінь і дзень...
Ідуть-їдуть цілий день.

Метелики

Теле-теле-телики –
летіли метелики,
теле-теле тила –
мальовані крила.
Теле-теле-тіли –
на пелюстці сіли.
Теле-теле-телики –
у м'які фотелики,
теле-теле-толу –
у квітки до столу.
Теле-теле-телики –
хочемо киселику,
киселю-медочку
з квіточки-дзвіночку.
Теле-теле-тули –
ложку ми забули,
ми прийшли у гості
дайте нам по ложці.
Теле-теле-тила –
наче наші крила,
ложки мальованки,
мальовані дзбанки.
Теле-теле-телики –
що то за метелики:
теле-теле-тали –
хобітки сховали,
теле-теле-тіли –
а ложкою їли?
Теле-теле-тили –
як медку попили,
теле-теле-тали

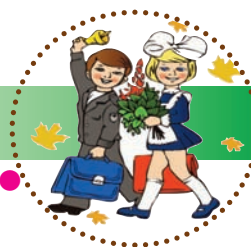
танець закружляли
і взяли до танку
нашу Роксолянку:
пурх-пурх-пурханець
ходи з нами у танець!
А скрипочка грала
теле-тілі-тала.

Сімейка

Був собі хлопчик –
Наколінігопчик,
на коліні – на коні –
ма-ми-нім.
Був у нього братик –
Нароверігнатик.*
Сам жене, сам жене –
а мене?
Була у нього бабуся –
Похатікручуса.
Треба нашій бабці
роликів до капців.
Був у нього дідусь –
Пішкиобїдусь.
Ходить собі сам –
такий з нього пан.

До дня народження

Гей, місяцю лютий,
сядь у срібні сани —
треба завернути
в хату Звенислави.
Треба їй привезти
місяця серпчок,
зіроньку на перстень
і ще цілий рочок.
— їдуть-їдуть в саях
місяченьки-браття:
— Що тобі, кохана?
Можеш вибирати.
Вволим твою волю —
казочку зимову,
сядем кругом столу,
поведем розмову.

Михайло Гафія ТРАЙСТА

УРОК ПАРЕМІОЛОГІЇ

(П'єса для дітей)
(Продовження з минулого числа.)

<i>Дійові особи</i>	<i>ОЛІМПІЯ, балерина</i>
<i>БОГДАН, шахіст</i>	<i>ВАЛЕНТИНА, святкована</i>
<i>АНКА, двоюрідна сестра Богдана</i>	<i>АУРОРА, подружка Олімпії</i>
<i>АНДРІЙ ВОЛОШИН, футболіст</i>	<i>МОНІКА, подружка Джордже</i>
<i>АНДРЕЯ, сестра Андрія.</i>	<i>ЛІЛІЯНА, подружка Моніки</i>
<i>ЕМІЛЬ, каратист</i>	<i>ДІВЧИНА ПЕРША,</i>
<i>ДЖОРДЖЕ, поет</i>	<i>ДІВЧИНА ДРУГА</i>

ЕМІЛЬ: Паремію... зоологія, чи біологія, оця твоя... це новий вид спорту, чи що?

МОНІКА: Про що ти?!.. Новий вид спорту... ти хоч чуєш, що говориш...

ЕМІЛЬ: Залиш, Моніко, мене округ пальця не обведеш... якби це був давніший вид спорту, я б чув про нього, мабуть і займався би ним, а так не чув – значить це новий вид спорту.

МОНІКА: Пареміологія не спорт.

ЕМІЛЬ: А-а-а, я вгадав. Це мистецтво, східне мистецтво, подібне до ікебани, тільки стоується акваріуму і риб...

МОНІКА: Як ти мені надоїв, ох, як ти мені надоїв зі своїм спортом та східним мистецтвом. Пареміологія це не спорт і не мистецтво, зрозумів!

ЕМІЛЬ: Тоді що ж воно таке оця твоя паремію... чучелогія?

МОНІКА: Ти сам чучело, а пареміологія – дисципліна.

ЕМІЛЬ: Спортивна! Я так і знав, спортивна дисципліна... а ти мене чучелом обізвала, гарно, нічого й говорити...

МОНІКА: Не знав ти нічого. Пареміологія, або приказкознавство, – розділ фольклористики, що займається мовним і структурним аналізом...

ЕМІЛЬ: Риб!

МОНІКА: Прислів'їв і приказок.

ЕМІЛЬ: Про риби!

МОНІКА: Не йдеться тут про ніякі риби.

ЕМІЛЬ: Тоді, яких риб навчила тебе ловити Ліліяна?

МОНІКА: Ніяких. То ж була метафора.

ЕМІЛЬ: Мета... що, що?

МОНІКА: Метафора! Ну, я надіюсь, що ти знаєш, бодай, що таке метафора?...

ЕМІЛЬ: Я в рибах не розбираюсь.

МОНІКА: О, Господи! Метафора не риба.

ЕМІЛЬ: А що, молюска?...

МОНІКА: Це засіб...

ЕМІЛЬ: Для боротьби з рибами!

МОНІКА: Ні!

ЕМІЛЬ: З молюсками?

МОНІКА: Ні!

ЕМІЛЬ: З... раками?...

МОНІКА: Ні! Метафора – художній засіб, що полягає в переносному вживанні слова або виразу на основі аналогії, схожості або порівняння, а також слово або вираз, ужиті в такий спосіб. Зрозумів?!

ЕМІЛЬ: Зрозумів, але тут нема...

МОНІКА: Чого?!

ЕМІЛЬ: Риб...

МОНІКА: Якщо ти вимовиш ще одну дурницю, я піду звідси.

ЕМІЛЬ: Тоді я мовчатиму, як риба.

МОНІКА: Ось, ти якраз знайшов її...

ЕМІЛЬ: Рибу?!

МОНІКА: Метафору.

ЕМІЛЬ: Де вона?

МОНІКА: Ти якраз вимовив метафору.

ЕМІЛЬ: Та не вимовляв я ніякої метафори, я про рибу...

МОНІКА: Оце ж і є метафора!

ЕМІЛЬ: Тож вона все таки риба?

МОНІКА: Сам ти риба, без мозгів!

ЕМІЛЬ: Та який я риба?.. Я Козоріг.

МОНІКА: Козоріг, що прибув на пиріг.

ЕМІЛЬ: А пиріг з рибою?

МОНІКА: Ні! З Козорогом.

ЕМІЛЬ: Як, це з Козорогом?...

МОНІКА: Отак, з Козорогом!

ЕМІЛЬ: А я... думав, що з рибою...

(Далі буде.)

Ханс Кристиан АНДЕРСЕН

Принцеса на горошині

Жив колись один принц, і захотілось йому одружитися з принцесою, та тільки з справжньою принцесою. Він об'їздив цілий світ, щоб знайти таку, але так і не знайшов собі нареченої. Принцес було скільки завгодно, та чи були вони зовсім справжні, цього він ніяк не міг добрати. Все йому здавалось, що щось не так. От він і повернувся додому зажурений – адже він так хотів знайти справжню принцесу і одружитись.

Якось увечері розгулялась страшна негода: гуркотів грім, спалахувала блискавка, а дощ лив як з відра! Страх та й годі!

Раптом хтось постукав у міську браму, і старий король пішов відчинити.

За брамою стояла принцеса. Матінко рідна! Який вона мала вигляд під дощем та вітром! Вода збігала по її волоссі і по платтю на носки її черевиків і витікала з-під каблуків, а вона казала, що вона справжня принцеса.

«Ну, про це ми вже самі дізнаємось!» — подумала стара королева, але нічого не сказала. Вона пішла до опочивальні, ски-

нула з ліжка усю постіль, поклала на дошки горошину, потім узяла двадцять матраців і поклала їх на горошину, а тоді ще двадцять перин з гагачого пуху.

Тут мусила принцеса проспати ніч.

Вранці її спитали, як вона спала.

– Ой, дуже погано! – мовила принцеса. – Я цілісіньку ніч на стулила очей. Хтознащо було у моєму ліжку. Я лежала на чомусь твердому, і від цього у мене все тіло

тепер у синцях! Просто жах!

Тоді всі побачили, що це справжня принцеса, якщо вона крізь двадцять матраців і двадцять пухових перин відчула горошину! Такою ніжною могла бути лише дійсна принцеса.

Принц одружився з нею, бо знав тепер напевне, що знайшов справжню принцесу, а горошина потрапила до музею, де лежить і досі, якщо її ніхто не взяв.

От яка історія була насправді!

Розвага

А що це за галас?

Чому так сваряться сороки-подружки, Білобока та Сіробока?

– Украла! Найкр-р-рашу пер-р-рлину колекції укр-р-рала! – репетує Білобока.

– Бр-р-рехня! Жодної пер-р-рлини не бр-р-рала! – борониться Сіробока.

Доведеться тобі братися за детективне розслідування. Порівняй два малюнки і з'ясуй: чи справді Сіробока щось украла із колекції Білобоки?

Якщо так, нехай негайно поверне і гарненько попросить пробачення!

Хитру

сороку, як відомо, спіймати морока. А найхитрішу? Знайди з-поміж сорока сорок ту, яка відрізняється від решти!

Тетяна САВЧЕНКО

Михайло Гафія ТРАЙСТА

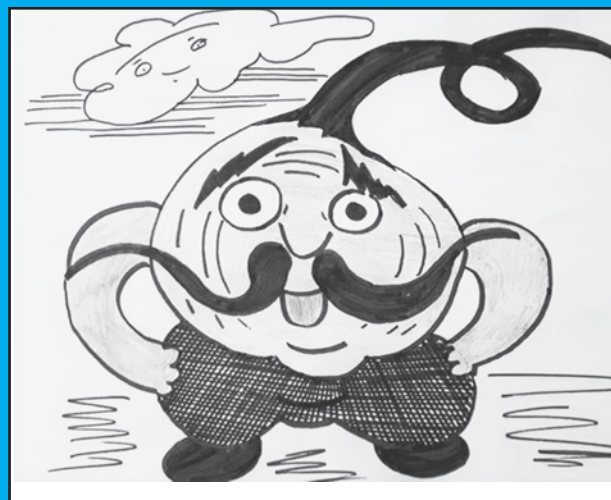
НЕЙМОВІРНІ ПРИГОДИ КОТИГАРБУЗЕНКА

(Графічна дитяча оповідь за ідеєю Степана Трайсти)

(продовження з попереднього числа)

В цей час Чорна Редька побігла до братів Буряків по допомогу.

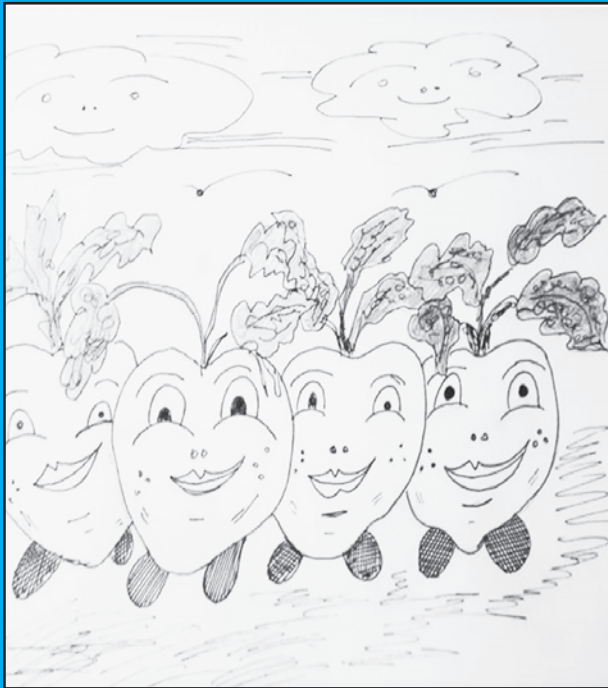
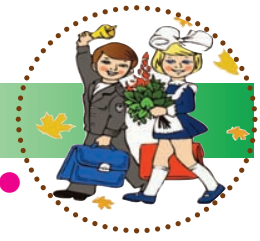
– Ще й сусудів покличем! – аж скрикнув старий Буряк Боруля.

– Ми допоможем, допоможем! – відповіли Буряки в один голос.

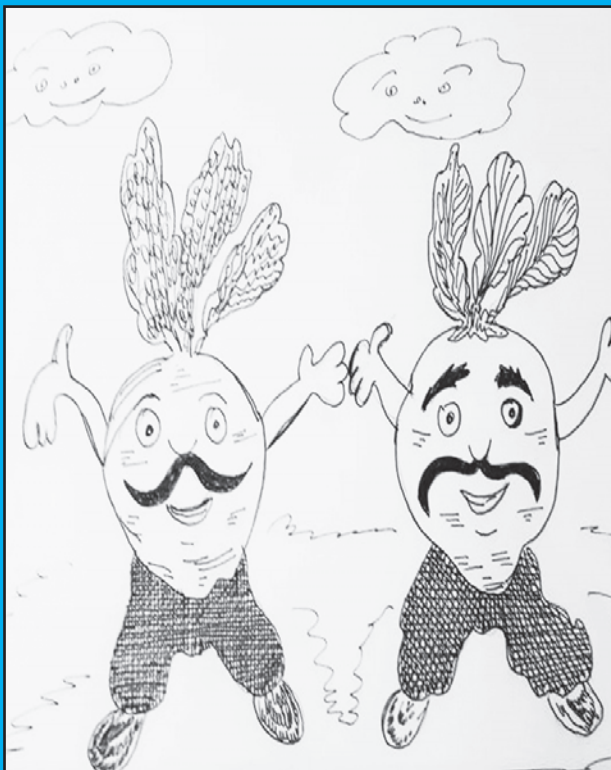
І вистрибнувши на могилу, почав сусудів скликати.

– Агов! Агов! – обізвалися Брукви.

– Ще й Петрушки білолиці...

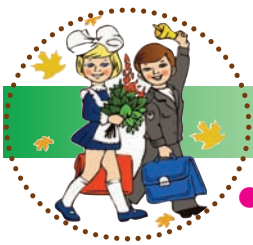

І Цукрові Буряки.

Та їхні посестри Морквиці.

Малюнки:
Степан та Михайло Трайста

Карло КОЛЛОДІ

ПРИГОДИ ПІНОККІО

Х. ЛЯЛЬКИ ОДРАЗУ ВПІЗНАЮТЬ СВОГО БРАТА ПІНОККІО І ВЛАШТОВУЮТЬ ЙОМУ ПИШНУ ЗУСТРІЧ, ТА В НАЙУРОЧИСТІЙ МОМЕНТ З'ЯВЛЯЄТЬСЯ ХАЗЯЇН ТЕАТРУ, І ПІНОККІО ЗАГРОЖУЄ ЖАХЛИВА НЕБЕЗПЕКА

Коли Піноккіо зайшов до театру, там мало не зчинилась революція. А треба сказати, що завісу вже підняли і вистава почалася.

На сцені були Арлекін та Полішинель. І вони, як завжди, сварилися між собою, обмінюючись погрозами, ляпасами і потиличниками.

Глядачі не спускали очей зі сцени і аж за животи бралися від сміху, бо дві ляльки сварились майстерно, ніби справжні люди. Зненацька Арлекін затнувся, повернувся обличчям до зали і, показавши рукою кудись у задні ряди, заголосив трагічним голосом:

– О боги! Чи я сплю? Чи ні? Адже там унизу – Піноккіо!

– Справді, Піноккіо! – вигукнув Полішинель.

– Так, це він, – вискнула синьйора Розаура, висунувши голівку з-за лаштунків.

– Піноккіо, Піноккіо! – закричали хором усі ляльки і прожогом вибігли на сцену. – Піноккіо! Наш братик Піноккіо!

Хай живе Піноккіо!

– Піноккіо, піднімись сюди, до мене! – кричав Арлекін. – Прийди в обійми своїх дерев'яних братів!

Почувши таке палке запрошення, Піноккіо одним скоком подолав відстань від задніх рядів до передніх. Ще один стрибок – і він уже на голові диригента оркестру, а там і на сцені.

Неможливо описати всі обійми, дружні стусани й щиглі, які дісталися Піноккіо від усіх акторів і акторок дерев'яної трупи.

Це була безумовно зворушлива картина, але глядачі хотіли дивитися далі виставу, їм уже нетерпеливилось, і вони загукали:

– Хочемо комедії! Дайте комедію!

Та марно вони рвали горлянки: дерев'яні ляльки, замість вести спектакль, закричали й загаласували ще дужче. Вони підхопили Піноккіо на плечі й урочисто винесли на передню

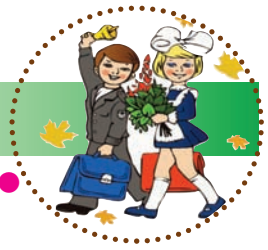
частину сцени.

Та ось де не взявся хазяїн театру, такий страшний із себе, що навіть дивитися було страшно. У нього була чорна, як вугілля, борода, довга аж до землі; ходячи, він наступав на неї ногами. Рота мав широкого, як піч, очі блискали, як два червоні ліхтарі. В руках він тримав замашний нагай, сплетений із зміїних та лисячих хвостів.

Коли несподівано з'явився хазяїн, усі понімили, затамувавши подих. Запала

(Продовження на 11 сторінці)

(Продовження із 10 стор.)

така тиша, що можна було почути, як пролетить муха. Бідні ляльки, хлопчики й дівчатка, тремтіли, як осикові листочки.

– Ти чого прийшов до мого театру? Чинити неподобства?– запитав у Піноккіо страшним захриплим голосом хазяїн.

– Повірте, вельмишановний пане, я нічого не винен.

– Цить! Завтра я з тобою поквітаюсь.

І справді, після вистави хазяїн пішов на кухню, де на товстому рожні смажився на вечерю величезний баран. Та для того, щоб м'ясо добре підсмажилось, не вистачало дров. Хазяїн покликав Арлекіна й Полішинеля і наказав їм:

– Принесіть мені отого хлопця. Я його почепив у сінях на цвяшку. Мені здається, що він із сухенького дерева і горітиме чудово. Тоді мій баран добряче підсмажиться.

Арлекін і Полішинель спершу завагались, але, налякані страшним поглядом хазяїна, вийшли і незабаром повернулися, несучи попідруки Піноккіо, що звивався, як вугор на березі, і розпачливо верещав:

– Ой татоньку мій, рятуй мене! Я не хочу помирати!

ХІ.

ЖЕРИВОГОНЬ ЧХАЄ І ПРОЦАЄ ПІНОККІО, ЯКИЙ ПОТІМ РЯТУЄ ВІД СМЕРТІ СВОГО ДРУГА АРЛЕКІНА

Хазяїн лялькового театру Жеривогонь (так його звали) мав, як уже сказано, дуже страшний вигляд, а надто лякала чорна борода, що, мов фартух, покривала всі груди і ноги, але в глибині душі був непоганою людиною. Бо коли внесли бідолаху Піноккіо, який щосили пручався, вигукуючи: «Не хочу

помирати, не хочу помирати», Жеривогонь пройнявся до нього співчуттям і жалістю. Деякий час він намагався перемогти себе, але нарешті здався і почав голосно чхати.

Почувши це, Арлекін, який уже був засумував і похилився, мов плакуча верба, повеселішав і прошепотів до Піноккіо:

– Усе гаразд, братику! Хазяїн чхає, а це певний знак, що йому тебе шкода. Ти врятований.

Слід зауважити – інші люди, жаліючи когось, плачуть або труть кулаками очі, а Жеривогонь від жалості починав чхати. Таким чином він давав іншим ознаки, що має добре серце.

Начхавшись удосталь, хазяїн знов насупився і гримнув на Піноккіо:

– Ану не плач! Від твого вереску в мене заболів живіт... Такі кольки, що я... А-а-апчхи!

– Будьте здорові,– сказав Піноккіо.

– Дякую. А твої тато й мама ще живі? – запитав Жеривогонь.

– Тато живий, а мами я ніколи й не знав.

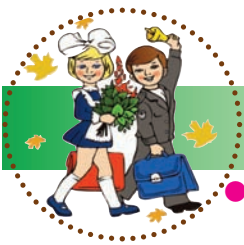
– Твій старенький татусь дуже засмутився б, якби я кинув тебе у вогонь. Бідний старий, мені його дуже шкода. А... а... апчхи,–і він чхнув ще тричі.

– На здоров'я!–сказав Піноккіо.

– Дякую! Зрештою, треба поспівчувати й мені, бо, як бачиш, у мене немає дров, щоб досмажити барана, і ти, щиро кажучи, дуже згодився б для цього. Але ти розчулив мене, і доведеться потерпіти. Замість тебе я кину у вогонь якусь іншу ляльку з мого театру. Гей, жандарми!

На цей поклик негайно з'явилися два дерев'яні жандарми, довгі-предовгі, худючі-прехудючі, в трикутних капелюхах. У руках вони тримали оголені шаблі.

(Продовження на 13 сторінці)

(Продовження із 13 сторінки)

Хазяїн наказав хрипким голосом:

– Візьміть Арлекіна, міцно зв'яжіть і киньте у вогонь. Я хочу, щоб мій баран добряче підсмажився.

Уявіть собі, як було нещасному Арлекінові! Він так злякався, що аж заточився і впав на підлогу.

Піноккіо, побачивши це жахливе видовище, кинувся до ніг хазяїнові. Ридючи й обливаючи слізьми довжелезну бороду, почав благати:

– Змилюйтеся, синьйоре Жеривогонь.

– Тут немає синьйорів, – grimнув хазяїн.

– Змилюйтеся, синьйоре Кавалер.

– Тут немає ніяких Кавалерів.

– Змилюйтеся, синьйоре Начальник.

– Тут немає ніяких Начальників.

– Змилюйтеся, синьйоре Генерал!

Почувши, що його назвали генералом, хазяїн перестав супитися, враз змилювався. Він спитав:

– Чого ти хочеш?

– Я благаю пожаліти Арлекіна.

– Я не можу цього зробити. Якщо я пожалів тебе, то треба кинути у вогонь його, бо я хочу, щоб мій баран гарно підсмажився.

– Тоді, – гордо вигукнув Піноккіо, зводячись на ноги і кидаючи на землю свій ковпачок, – я знаю, що робити. Вперед, синьйори жандарми! Зв'яжіть мене і киньте в полум'я. Несправедливо, щоб

бідний Арлекін, мій справжній друг, помер замість мене.

Ці слова, вимовлені гучно і сміливо, змусили заплакати всіх ляльок, що спостерігали цю сцену. Навіть жандарми, хоча й зроблені з дерева, плакали, мов ягнята.

Якийсь час Жеривогонь сидів похмуро й непорушно, наче крижана гора, потім потроху заворушився і почав чхати. Чхнувши чотири чи п'ять разів, він широко розкрив обійми і мовив до Піноккіо:

– А ти молодець, хлопче! Ходи-но сюди, я тебе розцілю.

Піноккіо миттю підбіг, видерся, мов білка, вгору по хазяїновій бороді і щиро-щиро поцілував його в кінчик носа.

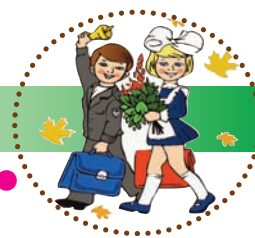
– Виходить, ви помилювали мене? – спитав бідолаха Арлекін таким тихеньким голоском, що його ледве почули.

– Авжеж, помилював, – відповів Жеривогонь і додав, зітхнувши і похитавши головою: – Так воно й буде! Доведеться мені цього вечора з'їсти недосмаженого барана. Та надалі горе тому, на кого впаде мій вибір!

Почувши, що Арлекіна помилювано, ляльки побігли на сцену і, запаливши, ніби для святкової вистави, всі лампи й світильники, почали танцювати і стрибати. Вже й надворі світало, а вони все танцювали.

(Далі буде.)

ІГРИ

КОЛЬОРОВА КІМНАТА

Ваші діти в цій веселій грі знайдуть у приміщенні всі кольори веселки.

Усі діти стають у коло, а один учасник – ведучий стає в центр кола.

Ведучий в центрі кола називає будь-який колір на свій розсуд.

Решта гравців, які стоять у колі, розбігаються по всій кімнаті. Їх завдання швидше за всіх знайти в кімнаті предмет такого ж кольору, який загадав ведучий.

Перемагає той учасник, який швидше за всіх знайде предмет потрібного кольору. Він стає ведучим у наступному турі.

Полювання на скарби

ГОМІНКІЙ ДЗВІНОЧОК

У цій грі діти відчують всю принадність дзвону дзвіночка.

Для гри дітям знадобиться іграшковий дзвіночок або що-небудь подібне.

Один з дітей стає «охоронцем дзвіночка». Цей учасник ховає дзвіночок від інших.

Усі інші гравці будуть «шукачами дзвіночка». Їх завдання – знайти захований дзвіночок.

«Шукачі дзвіночка» виходять з кімнати, а «охоронець дзвіночка» ретельно ховає його, після чого «шукачі дзвіночка» повертаються й беруться до пошуку.

Учасник, який першим знаходить дзвіночок, дзвонить у нього, щоби повідомити про свою перемогу, і стає «охоронцем дзвіночка» у наступному раунді. Якщо ніхто не може знайти дзвіночок, «охоронець дзвіночка» показує місце схованки, і гра починається спочатку.

КАЧКА Й ГУСАК

У цій веселій грі ваша дитина навчиться швидко бігати й реагувати.

Діти всі, крім одного, сідають у коло обличчям до центра зі схрещеними ногами.

Гравець, який не сидить у колі, називається «гусак».

«Гусак» ходить по колу й торкається рукою голови кожного учасника, кажучи при цьому слово «качка».

У будь-який момент «гусак» може торкнутися чергового учасника і сказати слово «гусак», а не «качка».

При цьому той, кого щойно назвали «гусаком», піднімається й біжить за старим «гусаком».

Завдання старого «гусака» – пробігти по колу, щоб його не наздогнав новий «гусак», і зайняти його місце в колі. Якщо все-таки новий «гусак» наздогнав старого, перш ніж той обіг коло і зайняв порожнє місце, новий «гусак» сідає на своє колишнє місце, а старий продовжує водити.

Якщо новий «гусак» не наздогнав старого, водить новий «гусак».

Сторінка народознавства

Ольга СЕНИШИН

ПІДГОТОВКА ДО СІЧНЕВИХ СВЯТ У ДЕНЬ СВЯТОЇ АНАСТАСІЇ

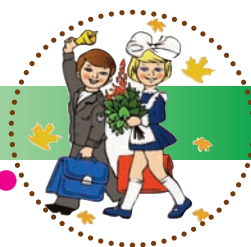
Січень є одним з найбагатших на великі свята, а з ними і на велику забаву та ретельну підготовку до неї. На початку цього місяця святкуємо найповажніші у народі празники – Різдво Христове, Василя, Водохреща. Приготування до них розпочинаються заздалегідь: зі свята Введення в Храм Пресвятої Богородиці. Роботи вистачає і для малих, і для дорослих. За звичай люди налаштовували на святковий лад і оселю, і господарські будівлі, і подвір'я. З найтяжчими роботами намагались упоратися до свята Великомучениці Анастасії, яке припадає на 4 січня. Всюди має бути прибрано, сухі дрова нарубано і складено, заготовлено вдосталь їжі для домашньої худоби, відремонтовано та розставлено на місця знаряддя праці. Тому і казали: «До Насті точки снасті, а після Насті поскладай в одвірок снасті».

Жінки в першу чергу приводили до ладу родинну оселю. Адже хата – то цілий світ для українців. Вона в першу чергу забезпечувала людині притулок від непогоди, надавала можливість харчуватися і працювати, відпочити і відновити сили. Це місце, де народжувалися, одружувалися і вмирили; тут всією родиною та поодиноці сміялися і плакали, раділи і журилися; тут радилися, планували і ділили; вчилися жити, поважати, співіснувати і не забувати. По українських мірках хата у доброї господині завжди має бути доглянутою і прибраною, особливо перед святами. Потрібно було побілити стіни, помити двері, вікна, лави, мисники. В першу чергу займалися покуттям – найсвятіше і найпочесніше місце у традиційній селянській хаті. Покуть – це куток, розміщений по діагоналі від печі, де сходяться краями дві лави і стоїть стіл. У покуті знаходилися цінні речі: ікони (образи) та рушники над ними, Біблія, писанки, свічки, свячена вода і трави, та таке інше. Не менш важливу роль відігравала піч у кожному житті – вона і

обігрівала і згуртовувала членів родини. Її треба було у цей період добре та обережно вичистити, помазати і причепурити. Не забували і про долівку, яка в українському житлі аж до початку ХХ ст. була переважно глиняною, без підлоги. Щосуботи і перед святами «землю» змащували спеціальним розчином. А коли вона висихала – застеляли пахучими травами: татарським зіллям, м'ятою, чебрецем тощо. Тому в оселях завжди стояв приємний запах, про який так часто згадують українські письменники тих часів. А ще було обов'язковим обмазувати червоною або чорною глиною призьбу. В середині хати стіни вище долівки обводили червоною смугою. В обох випадках створювалося замкнене «вогне» коло, що символізувало очищувальну силу вогню і яке закривало доступ до хати нечистій силі. Ще донедавна хата вважалася повноцінним житлом тільки тоді, коли її прикрашали розписами – на печі, біля вікон, по стінах всередині чи зовні. Цій майстерності не було потреби вчитися. Молодиці та дівчата на виданні писали душею, створювали свої власні оригінальні хатні малюнки. В них майстрині виражали свої сподівання, вселяли ними надію, звеселяли всю сім'ю. А ще різні барвисті зображення, орнаменти мали служити оберегом – захопити увагу лихої сили і відвернути її від людей. Наймолодші в хаті у цей передсвятковий період довгими вечорами заходилися виробляти традиційні «павуки» і хрестики з соломи, «їжаки», «голуби» та й прикрашали ними житло.

Та найважливішим в останній тиждень перед Різдвом стає приготування їжі до свят. Біля осель в цей період тільки й чути чоловічі крики і свинячі верески. Здавна вважалося, що на Анастасію найкраще обробляти забитих свиней до різдвяного столу. Місцевих фахівців-коліїв господині зголошували за 2-3 місяці

(Продовження на 15 стор.)

- Тату, сьогодні чудовий день, чи ні?
- А чому ти питаєш про це щоранку?
- Та наша вчителька сказала, що одного

чудового дня вона від мене з'їде з глузду...

Заходжу якось до сусідів, а там за столом сидить маленька дівчинка Катруся. Жартома запитую батьків:

- Ви ще свою доньку заміж не видаєте?
- Ні, – відповідає сусідка, – вона ще мала.

Катя з-за столу озивається:

– Еге ж, як підмітати в хаті, то не мала, а як заміж, то мала...

- Скільки тобі років?
- Незабаром буде вісім, а поки що три.

У дитячому садочку куховарка запитує малят, яку яєчню вони хочуть на обід.

– Мені... з розплющеними очима! – каже один хлопчик.

– А мені з примруженими! – підтримала його жвава дівчинка.

– А мені... а мені – зовсім сонну! – знайшовся третій.

У дитячому садку діти обговорюють свою зовнішність:

– А в мене татові очі й мамині вуха!

– А в мене мамине волосся і татів ніс!

– А в мене бабусині зуби і мамине підборіддя!

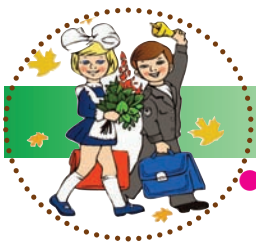
– А в мене... братові штани.

(Продовження з 14 стор.)
наперед. Вправні майстри цієї справи користувалися повагою за своє вміння вдало заколоти тварину, осмалити і розібрати тушу. Все зі свинського тіла використовується, нічого не викидається. Кожен орган має своє призначення. Наприклад, жовч використовували для лікарських потреб, шлунок – для сальтисону, ноги і вуха – для холодцю, навіть міхур при відповідній обробці міг стати дитячою іграшкою. В Україні і понині збереглася традиція готувати кров'янку з найтовщих кишок. Кишки середньої товщини йшли на м'ясні ковбаси, а найтонші заправляли вареною крупкою – гречаною або, як на Поліссі, пшоняною. Їх так і називали – «гречаники» та «пшоняники». Пекли колись ковбаси та інші подібні вироби в печі на

великих сковорідках або деках, що надавало особливих смакових якостей. Існує величезна кількість різноманітних рецептів смачних страв зі свинини по всій території України. У приготуванні м'яса в таких випадках задіяні всі члени сім'ї: чоловіки і жінки, діти, старші покоління. А відтак секрети передаються з покоління в покоління. І хоча уподобання різняться, та у кожній українській хаті на зимові свята на столі мала бути ковбаска зі свіжої свинини та шиночка.

До свят вже залишилося недовго. Ще декілька днів приготувань, а потім – застілля, довгоочікувані зустрічі і веселощі. Та не забувайте, що головне на зимові свята – це величання вічного і святого: любові і родини. Гарної забави всім!

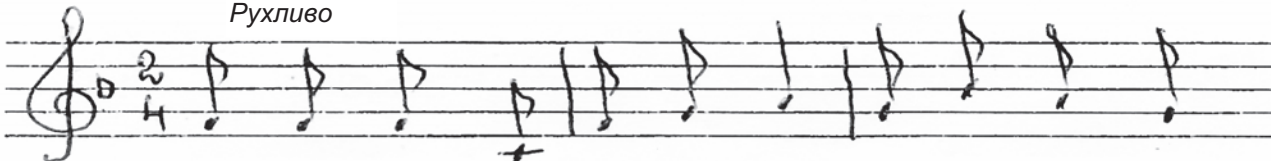

Із сніжками ми дружимо

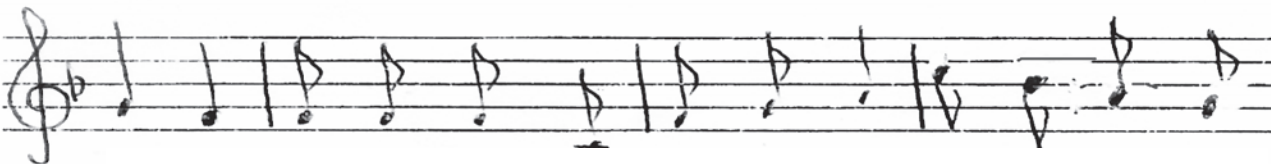
Слова Вадима Клена

Музика Івана ЛІБЕРА

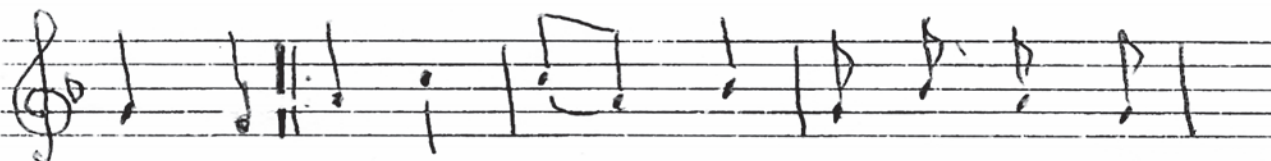
Рухливо

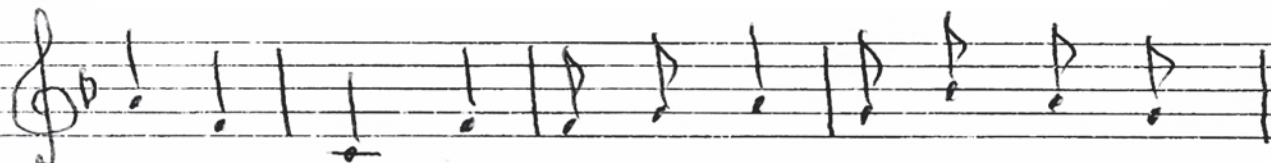
1. Там, де по - ле, там, де луг, Хо - дить за - ві -
 2. Що - ки по - лу - м'ям го - рять, Та бі - жать ма -
 3. Ти, ві - трись - ку, зу - пи нись, Йди із на - ми -

рю - ха, Си - пле сніг із ру - ка - вів І мо - ро - зить
 ля - та, Щоб вез - ти із гір - ки сміх На сво - їх сан
 гра - тись, На сан - ча - тах ці - лий день Бу - де - мо ка

ву - ха. Ой сніг, сні - жок, Бі - лень - кий, ла
 ча - тах.
 та - тись.

па - тий, Ти звід - ки до нас Прий - шов по - гу

ля - ти?

ІЗ СНІЖКАМИ МИ ДРУЖИМО

1. Там, де поле, там, де луг,
 Ходить завірюха,
 Сипле сніг із рукавів
 І морозить вуха.

Приспів:
 Ой сніг, сніжок,

Біленький, лапатий,
 Ти звідки до нас
 Прийшов погуляти?

2. Щоки полум'ям горять,
 Та біжать малята,
 Щоб везти із гірки сміх
 На своїх санчатах.

Приспів:
 3. Ти, вітриську, зупинись,
 Йди із нами гратись,
 На санчатах цілий день
 Будемо кататись.

Відгадай

Відповідайте на питання:
Хто у кошику Машу ніс,
Хто сідав на пенюк
І хотів з'їсти пиріжок?
Казочку адже ти знаєш?
Хто ж це був?

(Ведмідь)

Дід і баба жили разом,
Доньку з сніжка зіпили,
Але багаття гарячий жар
Перетворив дівчинку в пар.
Дід і бабуся в печалі.

Як же їх звали доньку? (Снігурочка)

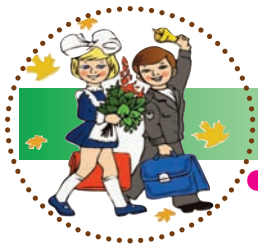
З танцзала короля
Дівчинка бігла додому,
Туфельку з кришталю
На сходах втратила.
Гарбузом стала знову карета
Хто, скажи, ця дівчинка?

(Попелюшка)

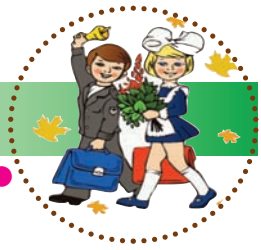
Хуліганити майстер він.
У хуліганстві – чемпіон!
Захистити вирішив всіх Зайчик,
Приключення попереду!
Ну, друже мій, відгадай-ка,
Хто кричав: «Ну, вачирдвоп, «!»?»

(Вовк)

Розмалюй сторінку

Зроби власними руками

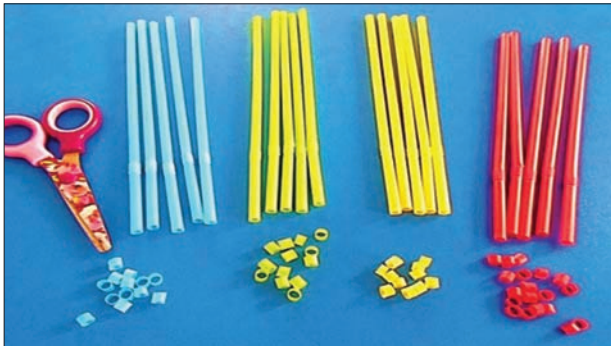
МОЗАЇКА З КОКТЕЙЛЬНИХ ТРУБОЧОК

Яскрава композиція з трубочок та пластиліну ефектно прикрасить вашу кімнату і принесе у дім солодкий запах літа.

Вам потрібні:

- різнокольорові коктейльні трубочки,
- пластилін,
- штучні оченята,
- ножиці,
- картон білого кольору.

1. Наріж коктейльні трубочки кільцями.

2. На задалегідь вирізані картонні заготовки нанеси пластилін, а зверху прикріпи штучні оченята

та порізані коктейльні трубочки.
Жабка буде зеленого кольору.

А бабка — синього та жовтого кольорів.

Ось які чудові літні саморобки у нас із Тобою вийшли!

Пішаємося нашими дітьми!

Група дітей, філія Ясси

Ана та Еліза Глеби, м. Тімішоара

Група дітей, філія Тульча

Підготовчий клас, с. Верхня Рівна